

ΘΕΑΤΡΟΚΡΙΤΙΚΗ

«Χαβάη»

ΤΟ έργο που παίζεται στο Θέατρο Ενα τα Δευτερότρίτα αποτελεί θεατρική διασκευή κινηματογραφικού σεμιναρίου. Απ' εδώ, από τη διαφορετικότητα των δυο τεχνών κινηματογραφικής και θεατρικής, πηγάζουν οι ιδιομορφίες και τα προβλήματα του έργου.

Ο Θ. Σκρούμπελος, συγγραφέας του κινηματογραφικού σεναρίου, μυθοποιεί έναν άκρως περιθωριακό χώρο - ένα πορνείο με τραβεστί. Όπως το αναφέρει στο σημείωμα του προγράμματος, η υπαρκτή στο χώρο και χρόνο (Μεταξουργείο, δεκαετίας '50-'60) «Χαβάη» όχι μόνο αποτυπώθηκε στη μνήμη του, αλλά και πέρασε μέσα από το φίλτρο των συναισθημάτων και των φόβων του. Ο κινηματογράφος μπορεί να γίνει ο κόσμος των αναμνήσεων των συναισθημάτων, του φόβου, μπορεί να δίνει λάμψη στη λάσπη, μπορεί να κάνει την επιγραφή από νέον «Χαβάη» να αντανakλά τις φλόγες της κόλασης, μπορεί να δημιουργεί νοηματικούς συνδυασμούς, όπως «η γοητεία της αμαρτίας», μπορεί πολλά.

**NONA
ΜΟΛΕΣΚΗ**

Δεν ξέρω καν αν το σενάριο του Θ. Σκρούμπελου έγινε ποτέ ταινία. Πάντως, τα σεναριακά κείμενα είναι κατά κανόνα ελλιπή επειδή προνοούν ν' αφήσουν περιθώριο για τη μετέπειτα κινηματογραφική τους ολοκλήρωση. Η μεταφορά στη θεατρική σκηνή του ελλιπούς πρωτότυπου δημιουργεί κενά που πρέπει να πληρωθούν με θεατρικά μέσα.

Ενα από τα μέσα που χρησιμοποιεί το Θέατρο Ενα για την παραγωγή της «Χαβάη» είναι ο πολύ μικρός θεατρικός χώρος, που δεν είναι αρκετός για να μοιραστεί σε δυο κόσμους αυτού των θεατών και του άλλου - της σκηνικής ψευδαίσθησης, κάτι που δυσκολεύει περισσότερο τους δημιουργούς αυτής της ψευδαίσθησης. Η σκηνογραφία της παράστασης, μινιμαλιστική μέχρι ανυπαρξίας, αδυνατεί να βοηθήσει (Κωνσταντίνος Πισσούριος). Το γεγονός ότι το μπαρ, η σκηνή, η οθόνη είναι δανεισμένα από την παράλληλη παραγωγή του «Άλλου Χώρου» λειτουργεί ανασταλτικά στην προσπάθεια δημιουργίας της ατμόσφαιρας της «Χαβάης» μια και οι δυο παραστάσεις του «Ενα», μάλλον, έχουν το ίδιο κοινό.

Δεν πιστεύω ότι η υπόθεση του έργου, όπως εμφανίζεται στη σκηνική της εκδοχή, δικαιούται να έχει φιλοδοξία να θεωρηθεί θεατρικά σημαίνουσα. Η/Ο Κοντσίτα, νεαρή και γεμάτη ακόμα ψευδαισθήσεις, αγαπά το μάγκα και νταβαντζή Δομήνικο, η Βασίλω, ο γερασμένος τραβεστί προσπαθεί να την προσγειώσει στο άθλιο έδαφος της «Χαβάης». Μάλλον, δεν πρέπει να πω τι συνταρακτικά συμβαίνουν στο τέλος επειδή εξίσου με την τραγικότητα, το φινάλε βασιζέται στο ξάφνιασμα.

Το κύριο βάρος της μυθοποίησης πέφτει πάνω στους ώμους των δυο πρωταγωνιστών, του Αντρέα Τηλεμάχου και της Μόνικας Βασιλείου. Είναι φανερό ότι και για τους δυο οι ρόλοι της Κοντσίτας και της Βασίλως είναι σημαντικοί. Είναι φανερό, ότι τους βλέπουν ως δοκιμασία και ως ευκαιρία ταυτόχρονα. Μια τέτοια σοβαρή διάθεση, αποφασιστικότητα, συναισθηματική ένταση των ηθοποιών είναι, σίγουρα, σημαίνοντες παράγοντες ακόμα και όταν πλάθονται από κακής ποιότητας κείμενο (να μην ξεχνάω να προσθέτω «κατά την άποψή μου»). Ο Α. Τηλεμάχου πετυχαίνει την ίδια συγκινησιακή ανάταση, όπως κάποτε στο «Χάρολντ και Μοντ» ή στη «Φωλιά του Κούκου» παρ' όλη την ασύγκριτη διαφορά κειμένων. Κι εμείς, οι θεατές, βλέπουμε την προσωπική προσπάθεια των ηθοποιών, εμπόδιο στην οποία στέκουν, όμως, όλα τα άλλα συνθετικά στοιχεία της παραγωγής. Πιστεύω, ότι η αναφορά του νέου σκηνοθέτη στον Πέδρο Αλμαδοβάρ προδίδει την ανωριμότητα του ονείρου του.

Θα προτιμούσα να πιστεύω ότι το Θέατρο Ενα συμμεριζόταν τα έστω και ανώριμα όνειρα του σκηνοθέτη ή στήριξε τα προσωπικά στοιχήματα των ηθοποιών, παρά να υποψιαστώ ότι βασιζόταν στην εμπορική προκλητικότητα του θέματος.

Σκηνοθεσία: Κλείτος Κλείτου

Θεατρική διασκευή: Μόνικα Βασιλείου

Κοστούμια: Πάνος Παναγίδης

Σκηνικά: Κωνσταντίνος Πισσούριος

Φωτισμοί: Αντρέας Χριστοδουλίδης

Παίζουν: Μόνικα Βασιλείου, Αντρέας Τηλεμάχου, Άνδρος Κρητικός, Κίμωνας Αποστολόπουλος, Μιχάλης Πιερίδης